

TAKÁCS ZSUZSA

Fogadd el, fogadd el!

*Mibe bele nem szólnál? – csattant föl kísérom,
a Vak Remény. Meglepett a keménysége.
Csak az életbe és a halálba, másba nem –
feleltem dacosan. Megszállt az ellenkezés
szelleme. Nem földadni, hajtogattam magamban.
A gyerekonkológián a műtők előtt vártunk
reggel nyolc óra óta. Aztán kijött egy sebész,
és találomra odalépett egy férfihoz.*

*Örültem, hogy nem engem szemelt ki, mert
maszkját már levetette: meztelen és vést jósló
volt az arca. Közölte vele a gyász hírt, meghajolt
kicsit és várt, akkor magára hagyta. –
Az Isten verje meg! – jajdult fel hirtelen
az Áldozati Bárány a (halott) gyerek apja, de
a hangja elakadt, dőltek a könnyei, lecsúszott
az üres padra. Kísérom odalépett hozzá.*

*Mit képzelsz magáról, ki ő, hogy megszólítsa?
Kezét a férfi vállához közelítette, de érintését
az egyetlen rándítással letépte és elhajította
magától. – Fogadd el, fogadd el! – mondta
neki a kísérom, s olyan közelről, mintha
mellettem állt volna. – De én nem vagyok
szent – üvöltötte a férfi. – Mindnyájan
azok vagytok! – mondta a Vak Remény.*

MARKÓ BÉLA

Predestináció

*Egykor az Úr a tenyerébe vett,
és megpróbált saját arcára gyúrni,
s már nincsen módom tőle szabadulni,
ha felemel s kedvére nézeget,*

*aztán csalódik, és a kínzott testet
messze hajítja, pedig tudja jól,*

*míg egy maréknyi sárért lehajol,
hogy persze abba is lelket lehelhet,*

*mégsem lesz más, mint akit eldobott,
s ki élő volt kezében, majd dolog
lett ismét, mert jósolható a pálya,*

*amit élettelen testem befut,
de azelőtt pokolra úgyse jut,
csak holtában kezdődik szolgasága.*

Kezdetben az Isten

*Az Isten kezdetben vidám volt,
gyakran mosolygott, ritkán büntetett,
aranyszínű ruhában járt-kelt,
és olykor maga mellé ültetett,*

*láttam a fiát a kereszten,
szúrta fejét a töviskoszorú,
de tudtam, hogy csupán egy kép ez,
s a valóságban mégsem szomorú,*

*megszabadított a gonosztól,
és adott szilvaízes kenyeret,
ősszel a fák alól a parkban
együtt gyűjtöttünk színes levelet,*

*aztán már ritkábban mosolygott,
sokat kérdeztem, keveset felelt,
igaz, hogy egyszer rajtakaptam,
ahogy magában halkán énekelt,*

*a falról eltűntek a képek,
és fent az égről is a csillagok,
már rég nem látok el odáig,
pedig úgy tudtam, hogy mindig ragyog,*

*s most csak utcai lámpa ég kint,
távolabb minden csupa fekete,
ruhája van, de nincsen arca,
elfogyott mindennapi kenyere,*

*alig emlékszem a kezére,
s már nem hiszem, hogy egyszer felderül,
fekete, fekete, fekete,
hiányzik mégis istentelenül.*

Utolsó fohász

*Visszabúzódom egyetlenegy versbe,
amelynek alig néhány sora van,
aztán tovább, egy mondatban alany
vagy állítmány leszek, hogy így-úgy egybe-*

*foghassam még a mondatrészeket,
míg egymástól elválnak mindörökre,
mintha a borsóhéjból kipörögne
s szétszóródna a mag, nem én leszek*

*a tobzódó kert, darabokra törnek
a rózsaszínek, sárgásbarnák, zöldek,
most már egy szó vagyok csak, ha vagyok,*

*s ami külön van, azon nincs hatalmad,
nem tőled függ, hogy éljek-e vagy haljak,
vedd vissza minden képződ és ragod!*

